

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 227

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 20 martie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE SECRETARULUI GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR	
523.	— Ordin pentru completarea Ordinului secretarului general al Camerei Deputaților nr. 1.173/2018 privind procedurile publicării, republicării și rectificării, precum și ale publicării în numere speciale, cu tiraj limitat, a actelor în Monitorul Oficial al României.....	2
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 769 din 28 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. (2) și ale art. 407 alin. (2) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969	3–6
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
393.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind numirea reprezentanților părții române în cadrul organismelor create în temeiul tratatelor bilaterale privind gospodărirea apelor de frontieră	7–8

ACTE ALE SECRETARULUI GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

ORDIN

pentru completarea Ordinului secretarului general al Camerei Deputaților nr. 1.173/2018 privind procedurile publicării, republicării și rectificării, precum și ale publicării în numere speciale, cu tiraj limitat, a actelor în Monitorul Oficial al României

În temeiul prevederilor art. 22 din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 249 alin. (4) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, cu modificările și completările ulterioare,

secretarul general al Camerei Deputaților emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul secretarului general al Camerei Deputaților nr. 1.173/2018 privind procedurile publicării, republicării și rectificării, precum și ale publicării în numere speciale, cu tiraj limitat, a actelor în Monitorul Oficial al României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 29 iulie 2018, se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (1¹) și (1²), cu următorul cuprins:

„(1¹) Prin derogare de la prevederile alin. (1), în situații excepționale, constatate de către autoritățile abilitate, precum epidemiile, pandemiile, fenomenele naturale extreme, cutremurele, actele de terorism și alte situații care fac imposibilă derularea procedurii transmiterii actelor conform alin. (1), actele se transmit exclusiv în format electronic, în fișier certificat electronic, în condițiile prevederilor alin. (3).

(1²) Secretarul general al Camerei Deputaților stabilește prin ordin perioada în care sunt aplicabile prevederile alin. (1¹).”

2. La articolul 3, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) În situațiile prevăzute la alin. (1), emitenții vor transmite prin e-mail la secretarul general al Camerei Deputaților actele supuse publicării, însoțite de o adresă de înaintare certificată electronic care să cuprindă informațiile prevăzute la alin. (5) lit. a)–c), precum și precizarea că documentul a fost semnat de conducătorul emitentului sau de către locțiitorul acestuia, atunci când este cazul, în condițiile legii.”

3. La articolul 3, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) Evidența actelor primite spre publicare conform prevederilor alin. (1) se ține la secretarul general al Camerei Deputaților într-un registru electronic.”

4. La articolul 4, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) În cazul actelor primite conform art. 3 alin. (1), secretarul general al Camerei Deputaților dispune publicarea actelor primite de la emitenți în termen de cel mult 24 de ore de la data primirii acestora, prin transmiterea lor prin e-mail către regia autonomă, acordând viza prin semnarea electronică a adresei de înaintare prevăzute la art. 3 alin. (5¹) și menționând numărul de înregistrare al fiecărui act în registru prevăzut la art. 3 alin. (8).”

5. După articolul 11 se introduce un nou articol, articolul 11¹, cu următorul cuprins:

„Art. 11¹. — Prevederile art. 3 alin. (1) se aplică în mod corespunzător procedurii republicării actelor normative în Partea I a Monitorului Oficial al României în ceea ce privește transmiterea cererii de republicare, a avizului Consiliului Legislativ, a formei republicabile și registrul special prevăzut la art. 9 alin. (5).”

6. După articolul 15 se introduce un nou articol, articolul 15¹, cu următorul cuprins:

„Art. 15¹. — Prevederile art. 3 alin. (1) se aplică în mod corespunzător procedurii rectificării actelor normative în Partea I a Monitorului Oficial al României în ceea ce privește transmiterea cererii de rectificare, a avizului Consiliului Legislativ și registrul special prevăzut la art. 9 alin. (5).”

7. La articolul 16, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Prevederile art. 3 alin. (1) se aplică în mod corespunzător procedurii publicării unor acte normative care au volum extins și/sau interesează, prin obiectul lor de reglementare, doar un număr restrâns de persoane ori care conțin informații clasificate în ceea ce privește transmiterea cererii de publicare și a notei transmise de regia autonomă.”

8. La articolul 24, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În situații excepționale, constatate de către autoritățile abilitate, precum epidemiile, pandemiile, fenomenele naturale extreme, cutremurele, actele de terorism și alte situații care fac imposibilă transmiterea actelor supuse publicării pe suport hârtie, directorul general al regiei autonome poate decide ca actele să fie transmise exclusiv prin e-mail în fișier electronic certificat.”

9. La articolul 27, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) În cazul în care actele se transmit potrivit prevederilor art. 3 alin. (1), prevederile alin. (1) și (2) nu mai sunt aplicabile.”

Art. II. — Ordinul secretarului general al Camerei Deputaților nr. 1.173/2018 privind procedurile publicării, republicării și rectificării, precum și ale publicării în numere speciale, cu tiraj limitat, a actelor în Monitorul Oficial al României, cu completările aduse prin prezentul ordin, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

Secretarul general al Camerei Deputaților,
Silvia-Claudia Mihalcea

București, 20 martie 2020.
Nr. 523.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 769**

din 28 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. (2) și ale art. 407 alin. (2) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. (2) și ale art. 407 alin. (2) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Răducu-Valentin Preda în Dosarul nr. 3.742/2/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.833 D/2017.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Mihai Adrian Hotca. Prim-magistratul-asistent referă asupra modului de îndeplinire a procedurii de citare în cauză. Având cuvântul cu privire la procedura de citare, apărătorul autorului excepției și reprezentantul Ministerului Public apreciază că este legal îndeplinită. Constatând că procedura de citare a fost legal îndeplinită, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, pentru susținerea acesteia.

3. Având cuvântul, domnul avocat Mihai Adrian Hotca solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând, în esență, că cele trei texte de lege ce fac obiectul acesteia contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție. Cu referire la normele de incriminare criticate arată că vizează aceeași ipoteză: deținerea de către un terț a unor informații secrete de stat, în continuare fiind stabilite redactări diferite, sens în care referă asupra conținutului art. 303 alin. (2) și art. 407 alin. (2) din Codul penal, precum și al art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969. Ipoteza din speță este aceea a trimiterii în judecată a autorului excepției pentru deținerea de informații secrete de stat, fapta fiind încadrată inițial în prevederile noului Cod penal, ulterior Înalta Curte de Casație și Justiție schimbând încadrarea juridică în prevederile vechiului Cod. Apreciază că textele legale sunt impredictibile în aplicare, relevând inconsecvența legiuitorului întrucât acesta folosește sintagme diferite. În plus, apreciază că voința legiuitorului, exprimată în noul Cod de procedură penală, nu a fost aceea de a sancționa terțul, un exemplu elocvent în acest sens fiind presa, existând cazuri în care aceasta a intrat în posesia unor astfel de informații, pe care le-a divulgat. În ceea ce privește divulgarea există o rațiune a incriminării, însă simpla reținere a informațiilor nu a fost avută în vedere de legiuitor. Învederează în acest sens că Hotărârea Guvernului nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România sancționează contravențional aceeași faptă, subliniind că subzistă pentru aceleași fapte reglementarea unei sancțiuni contravenționale, a unei infracțiuni de serviciu și, respectiv, contra securității naționale. Simplul cetățean care nu are pregătire de specialitate

și nici nu a divulgat nu a fost avut în vedere de legiuitor și nici nu există o rațiune pentru acest lucru. În acest sens invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, precum și deciziile Curții Constituționale a României nr. 363 din 7 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și nr. 603 din 6 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 301 alin. (1) și art. 308 alin. (1) din Codul penal, arătând că statuările instanței constituționale sunt valabile, *mutatis mutandis*, în această cauză. Având în vedere situația determinată de acest paralelism de acte normative, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, arătând că autorul acesteia procedează la compararea textelor legale sub aspectul regimului sancționator și nu motivează pretinsa neconstituționalitate prin raportare la textele constituționale. Motivarea este construită pe compararea actelor normative și raportarea la principiul constituțional, nefiind o veritabilă critică de neconstituționalitate. În subsidiar, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că regimul sancționator al infracțiunilor intră în marja de apreciere a legiuitorului, la stabilirea politicii penale. Simpla deținere a informațiilor respective este infracțiune atunci când, prin deținerea fără drept, este afectată siguranța națională. În ceea ce privește susținerea referitoare la lipsa de claritate a dispozițiilor legale invocă dispozițiile legale aplicabile. În continuare, arată că nu se poate vorbi de o dezincriminare a faptelor prevăzute de art. 169 din Codul penal, câtă vreme elementele constitutive ale infracțiunii respective au fost preluate în noul Cod. Referitor la eventuala aplicare greșită a legii arată că aceasta ține de procedura în fața instanței de judecată și poate fi invocată în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. În concluzie, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 30 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.742/2/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 303 alin. (2) și ale art. 407 alin. (2) din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969**. Excepția a fost ridicată de Răducu-Valentin Preda într-o cauză penală.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor. Se precizează că, în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate, acestea vizează expresiile folosite de legiuitor în cuprinsul

normelor de incriminare. Astfel, nu se poate deduce cu ușurință ce înțeles au expresiile „*poate afecta activitatea*” din cuprinsul art. 303 alin. (2) din Codul penal, „*dacă fapta pune în pericol securitatea națională*” din cuprinsul art. 407 alin. (2) din Codul penal și „*dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului*” din cuprinsul art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969. De asemenea, un alt neajuns al modului de redactare a textelor criticate vizează aspectul necorelării lor cu prevederile art. 338 alin. (1) lit. a) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, potrivit căruia „(1) *Constituie contravenții la normele privind protecția informațiilor clasificate următoarele fapte: a) deținerea fără drept, sustragerea, divulgarea, alterarea sau distrugerea neautorizată a informațiilor secrete de stat; (...)*”.

7. Așa fiind, se susține că, potrivit dispozițiilor mai sus arătate, neincriminarea deținerii unor documente secrete de stat reprezintă o schimbare de concepție a legiuitorului, fapt care este dovedit chiar de limitele de pedeapsă prevăzute în noua viziune a legiuitorului edictată în art. 407 din Codul penal. Așa cum se poate observa, din analiza celor trei norme de incriminare, legiuitorul a înțeles să pedepsească mai aspru infracțiunea de divulgare decât pe cea de deținere. Cu toate acestea, există o diferență majoră între infracțiunea prevăzută de art. 169 din Codul penal din 1969 și cea prevăzută de art. 407 din Codul penal în cazul formelor atenuate ale infracțiunii. Dacă în cazul art. 169 alin. 4 din Codul penal din 1969 se incriminează atât divulgarea, cât și deținerea, sancționându-le în aceeași manieră cu pedeapsa de la 1 la 7 ani, în cazul art. 407 din Codul penal forma atenuată a infracțiunii incriminează doar divulgarea informațiilor. Dacă s-ar accepta ca validă ipoteza că alin. (2) al art. 407 din Codul penal incriminează inclusiv deținerea de informații clasificate de către un subiect activ general, atunci s-ar accepta că infracțiunea de deținere a unor informații clasificate este sancționată la fel, indiferent dacă subiectul activ este calificat sau general. În același timp, s-ar accepta și concluzia că deținerea de informații săvârșită de un subiect activ necalificat este pedepsită mult mai aspru decât divulgarea săvârșită de același tip de subiect activ. Astfel, potrivit art. 407 alin. (3) din Codul penal, divulgarea de informații clasificate săvârșită de un subiect activ necalificat este pedepsită cu închisoare de la 1 la 5 ani, iar deținerea de informații clasificate de către un subiect activ general este pedepsită cu închisoarea de la 5 la 10 ani, concluzie care nu poate fi acceptată, fiind evidentă voința legiuitorului de a sancționa mai aspru infracțiunea de divulgare. De altfel, chiar și instanța de fond a constatat că art. 407 alin. (2) nu reprezintă încadrarea corectă a faptei, „întrucât deținerea documentului în afara îndatoririlor de serviciu strict la persoana care lucrează cu un asemenea document, nu și la alte persoane”. (pag. 72 din hotărârea atacată) De fapt, ceea ce constată instanța este dezincriminarea faptei prin art. 407 din Codul penal, comițând o mare eroare cu ocazia stabilirii legii penale mai favorabile. Deși în realitate instanța de judecată a stabilit că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 407 alin. (2) din Codul penal, printr-o mare eroare, a stabilit că legea aplicabilă este art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal, fapta întrunind elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

8. Interpretând sistematic normele criticate și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 585/2002, se observă că aceeași faptă poate fi încadrată în oricare dintre aceste norme, putând fi infracțiune contra securității naționale, infracțiune de serviciu sau contravenție. În opinia autorului excepției, bazată pe succesiunea dispozițiilor legale, simpla deținere de către o persoană a unor documente considerate la un moment dat secrete de stat, pe care nu le-a deținut în legătură cu îndatoririle de serviciu, nu constituie infracțiune, sens în care se face

referire și la situația de fapt în cauză și constatările instanței de judecată.

9. Totodată, autorul excepției invocă faptul că legea, în general, și legea penală, în special, trebuie să fie previzibilă și clară, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale referitoare la previzibilitatea și claritatea normelor juridice. Sunt prezentate, astfel, considerente cuprinse în deciziile Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015 și nr. 603 din 6 octombrie 2015.

10. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, conceptul de „*securitate națională*” — regăsit în textul incriminator al art. 407 alin. (2) din Codul penal și al cărui înțeles juridic este sinonim cu cel al sintagmei „*siguranța statului*”, utilizat atât în art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969, cât și în varianta inițială a Legii nr. 51/1991 — este clar definit de prevederile acestei din urmă legi ca reprezentând „*starea de legalitate, de echilibru și de stabilitate socială, economică și politică necesară existenței și dezvoltării statului național român ca stat suveran, unitar, independent și indivizibil, menținerii ordinii de drept, precum și a climatului de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statornicite prin Constituție.*” În cuprinsul art. 3 lit. e) din același act normativ, legiuitorul a delimitat sfera de cuprindere a sintagmei „*pericol pentru securitatea statului*”, stabilind care sunt activitățile ce constituie amenințări la adresa securității naționale, incluzând în această categorie „*procurarea ori deținerea ilegală de documente sau date secrete de stat, [...] sau în orice alt scop neautorizat de lege, precum și divulgarea secretelor de stat sau neglijența în păstrarea acestora*”. Aceste definiții ale sintagmelor utilizate în cele trei norme de incriminare, date prin norme extra penale (Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, în ceea ce privește conceptul de „*securitate națională*”, respectiv Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, în ceea ce privește conceptul de „*informații secrete de stat*”, la care face trimitere art. 178 din Codul penal), circumstanțiază conținutul tipic al faptelor incriminate de o manieră lipsită de ambiguitate, care permite inculpatului să identifice cu precizie actul de conduită interzis.

11. Cât privește susținerea referitoare la lipsa de claritate și precizie a celor trei texte de lege în corelație cu dispozițiile art. 338 alin. (1) lit. a) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, se arată că ridică, în mod esențial, probleme de interpretare și aplicare a legii la particularitățile speței, excedând, prin urmare, limitelor în care instanța de jurisdicție constituțională își exercită prerogativele constituționale. În plus, invocarea neconstituționalității nu a unui text de lege privit de sine-stătător, ci a concluziei ce ar rezulta din compararea acestuia cu alte prevederi normative contravine regulilor de principiu desprinse din jurisprudența Curții Constituționale, reflectate *mutatis mutandis* în Decizia nr. 537 din 15 octombrie 2014, în care s-a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea celui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. O astfel de situație nu constituie un veritabil argument pe care să se întemeieze neconstituționalitatea prevederilor criticate, ci o eventuală contrarietate între norme legale. Or, coordonarea legislației în vigoare, sub aspectele menționate, este de competența autorității legiuitoare.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 303 alin. (2) — *Divulgarea informațiilor secrete de stat* și ale art. 407 alin. (2) — *Divulgarea secretului care periclitează securitatea națională* din Codul penal, precum și dispozițiile art. 169 alin. 2 și 4 — *Divulgarea secretului care periclitează siguranța statului* din Codul penal din 1969, care au următorul conținut:

— Art. 303 alin. (2) din Codul penal: *„Deținerea, fără drept, în afara îndatoririlor de serviciu, a unui document ce conține informații secrete de stat, dacă poate afecta activitatea uneia dintre persoanele juridice prevăzute în art. 176, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.”;*

— Art. 407 alin. (2) din Codul penal: *„Deținerea în afara îndatoririlor de serviciu a unui document ce conține informații secrete de stat, dacă fapta pune în pericol securitatea națională, se pedepsește cu închisoarea de la 5 la 10 ani.”;*

— Art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969: *„(2) Deținerea în afara îndatoririlor de serviciu a unui document ce constituie secret de stat, dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 10 ani. [...]*

(4) Dacă faptele prevăzute în alineatele precedente sunt săvârșite de orice altă persoană, pedeapsa este închisoarea de la unu la 7 ani.”

16. În motivarea excepției de neconstituționalitate se invocă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă. Astfel, nu poate fi primită susținerea potrivit căreia nu se poate deduce cu ușurință ce înțeles au expresiile *„poate afecta activitatea”* din cuprinsul art. 303 alin. (2) din Codul penal, *„dacă fapta pune în pericol securitatea națională”* din cuprinsul art. 407 alin. (2) din Codul penal și *„dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului”* din cuprinsul art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969, deoarece Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 18 martie 2014, definește în art. 1, în termeni lipsiți de echivoc, ce se înțelege prin *„securitate națională”*, și anume *„starea de legalitate, de echilibru și de stabilitate socială, economică și politică necesară existenței și dezvoltării statului național român ca stat suveran, unitar, independent și indivizibil, menținerii ordinii de drept, precum și a climatului de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statornicite prin Constituție”*. De asemenea, art. 3 din aceeași lege enumeră suita de amenințări la adresa securității naționale a României, între care lit. e) prevede *„procurarea ori deținerea ilegală de documente sau date secrete de stat, [...] în orice alt scop neautorizat de lege, precum și divulgarea secretelor de stat sau neglijența în*

păstrarea acestora”. Așa fiind, se constată că legiuitorul a stabilit dispoziții legale clare și neechivoce, în așa fel încât destinatarul normei penale de incriminare are posibilitatea să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea ei, sens în care își poate adapta conduita în mod corespunzător. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011). Drept consecință logică a principiului conform căruia legile trebuie să fie de aplicabilitate generală, formularea actelor normative nu este întotdeauna exactă, folosirea unor caracterizări generale fiind preferată unor liste exhaustive (a se vedea *Cantoni împotriva Franței*, 15 noiembrie 1996, paragraful 31, Culegere de hotărâri și decizii 1996 V). Rezultă că „interpretarea acestor norme depinde de practică și nu încapă îndoială că instanțele interne sunt cele mai în măsură să examineze și să interpreteze legislația națională; o astfel de interpretare nu este în sine incompatibilă cu art. 7 din Convenție [a se vedea *García Ruiz împotriva Spaniei* (MC), nr. 30.544/96, paragraful 28, CEDO 1999—I; *Streletz, Kessler și Krenz împotriva Germaniei* (MC), nr. 34.044/96, 35.532/97 și 44.801/98, paragraful 50, CEDO 2001—II; și *Sud Fondi — S.R.L. și alții împotriva Italiei*, paragraful 108]” (în acest sens, Decizia nr. 703 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 25 aprilie 2017, paragraful 46).

18. Prin urmare, se poate desprinde cu ușurință care este înțelesul sintagmei *„dacă fapta pune în pericol securitatea națională”* din cuprinsul art. 407 alin. (2) din Codul penal. Aceleași rațiuni sunt valabile și pentru sintagma *„dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului”* din cuprinsul art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969, cu mențiunea că sintagmele de *„siguranță națională”* și *„securitate națională”* sunt sinonime, întrucât, potrivit art. 1 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 18 martie 2014, *„prin siguranța națională a României se înțelege starea de legalitate, de echilibru și de stabilitate socială, economică și politică necesară existenței și dezvoltării statului național român, ca stat suveran, unitar, independent și indivizibil, menținerii ordinii de drept, precum și climatului de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statornicite prin Constituție”*.

19. În ceea ce privește expresia *„poate afecta activitatea uneia dintre persoanele juridice prevăzute în art. 176”* din cuprinsul art. 303 alin. (2) din Codul penal referitor la infracțiunea de divulgarea informațiilor secrete de stat, Curtea reține că sensul noțiunii *„a afecta”* este acela de *„a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”*. Este un sens al aceleiași noțiuni pe care Curtea l-a reținut cu referire la art. 115 alin. (6) din Constituție, prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008. Din această perspectivă, concepția de ansamblu a textului analizat este aceea ca deținerea, fără drept, în afara îndatoririlor de serviciu, a unui document ce conține informații secrete de stat să nu antreneze consecințe negative/lezeze/vatăme/prejudiciale autoritățile publice, instituțiile publice sau alte persoane juridice care administrează sau exploatează bunurile proprietate publică. Or, textul preconizat, mai ales în privința manipulării informațiilor secrete de stat, se referă la o interdicție generală. În plus, modalitatea în care se apreciază că s-au produs astfel de consecințe negative nu reprezintă o problemă de constituționalitate, analiza producerii prejudiciului intrând exclusiv în atribuția instanțelor judecătorești de drept comun.

20. Nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia textele criticate nu sunt corelate cu prevederile art. 338 alin. (1) lit. a) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, deoarece dreptul contravențional, deși este apropiat dreptului penal, fiind genul său proxim, diferă în mod esențial de acesta din urmă prin gravitatea mai redusă a faptelor contravenționale, cu consecințe importante în sancționarea faptelor. Or, contravenția la care face referire autorul excepției constă doar în deținerea fără drept, sustragerea, divulgarea, alterarea sau distrugerea neautorizată a informațiilor secrete de stat, fără a se produce urmarea imediată specifică infracțiunilor, respectiv afectarea intereselor unei persoane juridice dintre cele prevăzute în art. 176 din Codul penal (în cazul art. 303 din Codul penal) ori punerea în pericol a securității naționale/siguranței statului (în cazul art. 407 din Codul penal și art. 169 din Codul penal din 1969). Calificarea unei fapte concrete ca fiind contravenție sau infracțiune nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și aplicare a legii la particularitățile speței, excedând limitelor în care instanța de jurisdicție constituțională își exercită prerogativele constituționale.

21. În ceea ce privește comparația pe care autorul excepției o realizează între normele vechiului și noului Cod penal, neclaritatea dedusă din această comparație și referirile la raționamentul și soluția instanței de judecată investită cu

soluționarea cauzei, Curtea constată că excedează controlului de constituționalitate. Pe de o parte, aceste critici se bazează pe o analiză comparată a mai multor texte legale, or, Curtea Constituțională a statuat constant că nu se poate pronunța asupra neconcordanțelor dintre diferite norme juridice, ci numai asupra înțelesului dispozițiilor legale criticate în raport cu prevederile și principiile constituționale. De exemplu, prin Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, și Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011, Curtea a reținut că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. De aceea, o astfel de situație nu constituie un veritabil argument pe care să se întemeieze neconstituționalitatea prevederilor criticate, ci o eventuală contrarietate între norme legale din același domeniu sau din domenii pe care autorul excepției de neconstituționalitate le apreciază ca fiind similare. Or, coordonarea legislației în vigoare, sub aspectele menționate, este de competența autorității legiuitoare. Pe de altă parte, aspectele relevate intră în competența instanțelor de judecată. Textele criticate sunt suficient de clare, sens în care încadrarea juridică a faptei comise și eventual condamnarea în baza acestora pot fi înțelese de persoana interesată, apelând la sfatul unui specialist, și constituie aspecte ce intră în atributul exclusiv al instanțelor de judecată. Mecanismul care asigură funcționarea unor argumente juridice, ordinea în care acestea devin eficiente și efectele pe care le au constituie acea parte care ține de punerea în practică a sistemului teoretic și vizează *lato sensu* interpretarea și aplicarea legii în cauzele concrete supuse judecării instanțelor.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Răducu-Valentin Preda în Dosarul nr. 3.742/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 303 alin. (2) și ale art. 407 alin. (2) din Codul penal, precum și dispozițiile art. 169 alin. 2 și 4 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind numirea reprezentanților părții române în cadrul organismelor create în temeiul tratatelor bilaterale privind gospodărirea apelor de frontieră

Având în vedere Decretul Președintelui României nr. 783/2019 pentru numirea Guvernului României, luând în considerare Referatul de aprobare nr. 141.043/DGA/24.02.2020 al Direcției generale ape, prevederile Acordului dintre R. P. Română și R. P. F. Iugoslavia privind problemele hidrotehnice de pe sistemele hidrotehnice și cursurile de apă de pe frontieră sau întretăiate de frontiera de stat, semnat la București la 7 aprilie 1955, prevederile Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Ucrainei privind cooperarea în domeniul gospodării apelor de frontieră, semnat la Galați la 30 septembrie 1997, ratificat prin Legea nr. 16/1999, prevederile Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind colaborarea pentru protecția și utilizarea durabilă a apelor de frontieră, semnat la Budapesta la 15 septembrie 2003, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2004, prevederile Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind cooperarea pentru protecția și utilizarea durabilă a apelor Prutului și Dunării, semnat la Chișinău la 28 iunie 2010, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.092/2010,

în temeiul art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.079/2010 pentru reprezentarea în cadrul organismelor create în temeiul tratatelor bilaterale privind gospodărirea apelor de frontieră, al art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se numește domnul Leonard Achiriloaei, secretar de stat în cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, în calitate de președinte al părții române în cadrul Comisiei hidrotehnice româno-sârbe pentru aplicarea Acordului dintre R. P. Română și R. P. F. Iugoslavia privind problemele hidrotehnice de pe sistemele hidrotehnice și cursurile de apă de pe frontieră sau întretăiate de frontiera de stat, semnat la București la 7 aprilie 1955.

(2) Se numește doamna Simona Olimpia Negru, director general al Direcției generale ape din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, în calitate de locțiitor al președintelui părții române în cadrul Comisiei hidrotehnice româno-sârbe pentru aplicarea Acordului dintre R. P. Română și R. P. F. Iugoslavia privind problemele hidrotehnice de pe sistemele hidrotehnice și cursurile de apă de pe frontieră sau întretăiate de frontiera de stat, semnat la București la 7 aprilie 1955.

(3) În cazul indisponibilității președintelui părții române în cadrul Comisiei hidrotehnice româno-sârbe pentru aplicarea Acordului dintre R. P. Română și R. P. F. Iugoslavia privind problemele hidrotehnice de pe sistemele hidrotehnice și cursurile de apă de pe frontieră sau întretăiate de frontiera de stat, semnat la București la 7 aprilie 1955, locțiitorul preia toate prerogativele acestuia.

Art. 2. — (1) Se numește domnul Leonard Achiriloaei, secretar de stat în cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, în calitate de împuternicit al părții române pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Ucrainei privind cooperarea în domeniul gospodării apelor de frontieră, semnat la Galați la 30 septembrie 1997, ratificat prin Legea nr. 16/1999.

(2) Se numește doamna Simona Olimpia Negru, director general al Direcției generale ape din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, în calitate de locțiitor al împuternicitului părții române pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Ucrainei privind cooperarea în domeniul gospodării apelor de frontieră, semnat la Galați la 30 septembrie 1997, ratificat prin Legea nr. 16/1999.

(3) În cazul indisponibilității împuternicitului părții române pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul

Ucrainei privind cooperarea în domeniul gospodării apelor de frontieră, semnat la Galați la 30 septembrie 1997, ratificat prin Legea nr. 16/1999, locțiitorul preia toate prerogativele acestuia.

Art. 3. — (1) Se numește domnul Leonard Achiriloaei, secretar de stat în cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, în calitate de împuternicit guvernamental al părții române în cadrul Comisiei hidrotehnice româno-ungare pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind colaborarea pentru protecția și utilizarea durabilă a apelor de frontieră, semnat la Budapesta la 15 septembrie 2003, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2004.

(2) Se numește doamna Simona Olimpia Negru, director general al Direcției generale ape din cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, în calitate de supleant al împuternicitului guvernamental al părții române în cadrul Comisiei hidrotehnice româno-ungare pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind colaborarea pentru protecția și utilizarea durabilă a apelor de frontieră, semnat la Budapesta la 15 septembrie 2003, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2004.

(3) În cazul indisponibilității împuternicitului guvernamental al părții române în cadrul Comisiei hidrotehnice româno-ungare pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind colaborarea pentru protecția și utilizarea durabilă a apelor de frontieră, semnat la Budapesta la 15 septembrie 2003, supleantul preia toate prerogativele acestuia.

Art. 4. — (1) Se numește domnul Leonard Achiriloaei, secretar de stat în cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, în calitate de președinte al părții române în cadrul Comisiei hidrotehnice interguvernamentale pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind cooperarea pentru protecția și utilizarea durabilă a apelor Prutului și Dunării, semnat la Chișinău la 28 iunie 2010, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.092/2010.

(2) Se numește doamna Simona Olimpia Negru, director general al Direcției generale ape din cadrul Ministerului

Mediului, Apelor și Pădurilor, în calitate de supleant al președintelui părții române pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind cooperarea pentru protecția și utilizarea durabilă a apelor Prutului și Dunării, semnat la Chișinău la 28 iunie 2010, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.092/2010.

(3) În cazul indisponibilității președintelui părții române în cadrul Comisiei hidrotehnice interguvernamentale pentru aplicarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind cooperarea pentru protecția și utilizarea durabilă a apelor Prutului și Dunării, semnat la

Chișinău la 28 iunie 2010, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.092/2010, supleantul preia toate prerogativele acestuia.

Art. 5. — Persoanele nominalizate la art. 1—4 duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului apelor și pădurilor nr. 168/2018 privind numirea reprezentanților părții române în cadrul organismelor create în temeiul tratatelor bilaterale privind gospodărirea apelor de frontieră, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 13 martie 2018, se abrogă.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Iulian Octavian Stana,
secretar de stat

București, 5 martie 2020.
Nr. 393.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

